

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 19. julija 2012*

„Druga in Šesta direktiva o DDV — Vstopni davek — Vračilo presežka — Plačilo obresti — Postopki“

V zadevi C-591/10,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Združeno kraljestvo) z odločbo z dne 25. novembra 2010, ki je prispela na Sodišče 14. decembra 2010, v postopku

Littlewoods Retail Ltd in drugi

proti

Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts in J.-C. Bonichot, predsedniki senatov, A. Prechal, predsednica senata, R. Silva de Lapuerta, sodnica, K. Schieman, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet (poročevalec) in D. Šváby, sodniki, ter M. Berger, sodnica,

generalna pravobranilka: V. Trstenjak,

sodna tajnica: A. Impellizzeri, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 22. novembra 2011,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Littlewoods Retail Ltd in druge D. Anderson in L. Rabinowitz, QC, ter S. Elliott, barrister,
- za vlado Združenega kraljestva C. Murrell, zastopnica, skupaj z D. Wyattom, QC,
- za nemško vlado T. Henze, K. Petersen in J. Möller, zastopniki,
- za francosko vlado G. de Bergues in N. Rouam, zastopnika,
- za ciprsko vlado K. Lykourgos in E. Symeonidou, zastopnika,
- za nizozemsko vlado C. Wissels, zastopnica,
- za finsko vlado H. Leppo, zastopnica,

* Jezik postopka: angleščina.

— za Evropsko komisijo R. Lyal in C. Soulay, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 12. januarja 2012

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago prava Unije glede povračila finančne škode, ki jo je davčni zavezanec utrpel, ker je plačal previsok znesek davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: DDV).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbami skupine Littlewoods (v nadaljevanju: skupina Littlewoods) in Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs (v nadaljevanju: Commissioners) zaradi pravil za izvajanje povračila finančne škode, ki jo je skupina Littlewoods utrpela zaradi preveč plačanega DDV.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Člen 8 in Priloga A, točka 13, Druge direktive Sveta 67/228/EGS z dne 11. aprila 1967 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Strukture in postopki za uporabo skupnega sistema davka na dodano vrednost (UL 1967, 71, str. 1303) določata davčno osnovo za DDV, med drugim tudi za dobave in storitve.
- 4 Člen 11(C)(1) Šeste direktive Sveta z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (77/388/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 23, v nadaljevanju: Šesta direktiva) določa:

„Pri preklicu naročila, zavrnitvi ali celotnem ali delnem neplačilu ali znižanju cene po dobavi se davčna osnova ustrezno zmanjša pod pogoji, ki jih določijo države članice.

Države članice lahko odstopajo od tega pravila v primeru celotnega ali delnega neplačila.“

Pravo Združenega kraljestva

- 5 Zakon o davku na dodano vrednost iz leta 1994 (Value Added Tax Act 1994, v nadaljevanju: VATA iz leta 1994) vsebuje določbe o upravljanju z DDV, njegovem pobiranju in izterjavi ter o pravnih sredstvih, ki jih je mogoče vložiti pri posebnem sodišču. Ta zakon Commissioners omogoča, da izterjajo DDV, ki ga dolgujejo davčni zavezanci, vendar ga niso plačali, slednjim pa, da prejmejo vračilo zneskov, ki so jih plačali kot DDV, vendar jih niso dolgovali. Vsebuje tudi določbe o plačilu obresti na zneske, ki jih davčni zavezanci dolgujejo Commissioners, in na zneske, ki jih slednji dolgujejo davčnim zavezancem.
- 6 Člen 80 VATA iz leta 1994 določa:

„Odbitek preveč obračunanega ali vračilo preveč plačanega DDV

(1) Če je oseba

(a) Commissioners predložila davčni obračun za določeno davčno obdobje (ki se je končalo kadar koli) in

(b) kot izstopni davek izkazala znesek, ki ga kot izstopni davek ne dolguje,

so Commissioners dolžni osebi ta znesek odbiti.

[...]

(1B) Če je oseba Commissioners za določeno davčno obdobje (ki se je končalo kadar koli) plačala znesek DDV, ki ga ne dolguje kot DDV, ki pa ni posledica

(a) zneska, ki ni bil dolgovan kot izstopni davek, pa je bil izkazan kot izstopni davek, [...]

[...]

so Commissioners dolžni tej osebi vrniti tako plačani znesek.

(2) Commissioners so dolžni odbiti ali vrniti znesek v skladu s tem členom samo po vložitvi zahtevka v ta namen.

(2A) Če

(a) je treba zaradi zahtevka iz tega člena na podlagi odstavka 1 ali 1A osebi znesek odbiti in

(b) po pobotanju kakršnih koli vsot s tem zneskom v skladu s tem zakonom tej osebi ostane v dobro delni ali celotni znesek,

so Commissioners dolžni tej osebi plačati (ali vrniti) znesek, ki ji ostane v dobro.

[...]

7. Razen v primerih, določenih s tem členom, Commissioners niso dolžni odbiti ali vrniti zneska, ki je bil izkazan ali plačan kot DDV, ki pa jim ni bil dolgovan.“

7 Če je zahtevku, ki ji bil vložen na podlagi člena 80 VATA iz leta 1994, ugodeno, lahko davčni zavezanec zahteva tudi obresti na preveč plačani znesek, ki se izračunajo v skladu s členom 78 VATA iz leta 1994. Ta člen določa:

„Obresti v nekaterih primerih administrativne napake

1. Če

(a) je oseba zaradi napake Commissioners kot izstopni davek izkazala znesek, ki ni bil dolgovan kot izstopni davek, in so ji tako ti na podlagi člena 80(2A) ta znesek dolžni plačati (ali vrniti), ali

(b) oseba zaradi napake Commissioners na podlagi člena 25 ni zahtevala, naj se ji znesek odbije, pri čemer bi to lahko upravičeno storila, in so ji tako ti ta znesek dolžni plačati, ali

(c) je oseba zaradi napake Commissioners (v primerih, ki ne spadajo v odstavka (a) ali (b)) kot DDV plačala znesek, ki ni bil dolgovan kot DDV, in so ji tako ti ta znesek dolžni vrniti, ali

(d) je oseba zaradi napake Commissioners utrpela zamudo pri vračilu zneska, ki ji ga ti dolgujejo v zvezi z DDV,

morajo Commissioners za upošteveno obdobje osebi na ta znesek plačati obresti, če in kolikor niso tega dolžni storiti že ne glede na določbe tega člena, in sicer ob upoštevanju nadaljnjih določb tega člena.

[...]

3. Obresti, ki jih je treba plačati v skladu s tem členom, se plačajo po obrestni meri, določeni v členu 197 zakona o financah iz leta 1996 [Finance Act 1996]. [...]"
8. Zapadle obresti v skladu s členom 78 VATA iz leta 1994 se izračunajo v skladu s členom 197 zakona o financah iz leta 1996 ter uredbe o pristojbinah in drugih posrednih davkih za letalske potnike iz leta 1998 (Air Passenger Duty and Other Indirect Taxes (Interest Rate) Regulations 1998). V skladu s temi določbami se od leta 1998 obrestne mere za namene navedenega člena 78 določijo v skladu z enačbo, ki temelji na povprečni temeljni kreditni obrestni meri šestih klirinških bank, poimenovani „referenčna obrestna mera“. Obrestne mere za obdobje od leta 1973 do leta 1998 so navedene v preglednici 7 navedene uredbe. Obrestna mera, ki se upošteva na podlagi člena 78 VATA iz leta 1994, je referenčna obrestna mera, zmanjšana za 1 %. V členu 78 je opredeljeno „upošteveno obdobje“, za katero se plačajo obresti. V sporu o glavni stvari se to obdobje začne na dan, na katerega so Commissioners prejeli preplačilo DDV, in konča na dan, na katerega so odobrili povračilo zneska, od katerega se obračunajo obresti.

Spori o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

9. Predložitveno sodišče navaja, da so tožeče stranke v glavni stvari, z izjemo holdinške družbe Littlewoods Limited, od uvedbe DDV v Združenem kraljestvu leta 1973 opravljale dejavnost kataloške prodaje. V okviru te dejavnosti so te družbe distribuirale kataloge in prodajale blago, predstavljeno v teh katalogih, po mreži „agentov“. Ti so z lastno prodajo ali prodajo po katalogih (v nadaljevanju: nakupi tretjih oseb) zaslužili provizijo. Ta provizija, ki so jo lahko prejeli v gotovini, se je upoštevala pri preteklih nakupih, ki so jih opravili agenti sami, ali po višji stopnji provizije pri prihodnjih nakupih.
10. Provizija na nakupe tretje osebe je bila od leta 1973 do oktobra 2004 napačno obravnavana kot plačilo za storitve, ki jih je agent opravil za skupino Littlewoods. Pravilno bi morala biti tako glede na pravo Unije kot na nacionalno pravo obravnavana kot popust na plačilo za pretekle nakupe, če je bilo plačilo opravljeno z gotovino ali če se je nanašalo na te nakupe, ali popust za prihodnje nakupe, če je bila uporabljena povišana stopnja za prihodnje nakupe. Skupina Littlewoods je tako za nekatere dobave ali storitve plačala preveč DDV, ker se je napačno štelo, da je obdavčljivi znesek za blago, ki ga je dobavila, višji.
11. Predložitveno sodišče tako meni, da preveč plačani zneski niso bili zakonito dolgovani na podlagi Direktive 67/228 za davčna obdobja pred letom 1978 in na podlagi Direktive 77/388 od navedenega leta dalje.
12. Skupina Littlewoods je pri Commissioners vložila zahtevke za vračilo preveč plačanega DDV. Commissioners so od oktobra 2004 skupini Littlewoods vrnili preveč plačani DDV v znesku 204.774.763 GBP. To povračilo je bilo opravljeno v skladu s členom 80 VATA iz leta 1994.
13. Ob navedenem povračilu so bile v skladu s členom 78 VATA iz leta 1994 plačane tudi navadne obresti na glavnico v znesku 268.159.135 GBP.
14. Skupina Littlewoods v tožbah pred predložitvenim sodiščem zahteva še druge zneske, ki skupno znesejo približno eno milijardo GBP. Zatrjuje, da so ti zneski dobiček Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska zaradi rabe glavnice preveč plačanega davka. Skupina Littlewoods trdi, da so

ti zneski izračunani z obrestnoobrestnim računom, po obrestni meri, ki se je uporabljala za posojila vlade Združenega kraljestva v zadevnem obdobju. Že plačane navadne obresti naj bi bile upoštevane pri navedenem skupnem znesku.

- 15 Skupina Littlewoods v nacionalnem postopku uveljavlja dve pravni sredstvi po nacionalnem pravu, in sicer tožbo za vračilo nezakonito pobranega davka, ki se na splošno imenuje „tožba Woolwich“ („Woolwich claim“), in tožbo za vračilo zneskov, ki so bili plačani zaradi napačne uporabe prava („mistake-based claim“).
- 16 Predložitveno sodišče v zvezi s tem poudarja, da je zastaralni rok za tožbo Woolwich 6 let od dneva, ko je bil davek preplačan, medtem ko je zastaralni rok za tožbo za vračilo zaradi napačne uporabe prava 6 let od dneva, ko zadevna oseba odkrije napačno uporabo oziroma ko bi jo z ustrežno skrbnostjo lahko odkrila.
- 17 Navedeno sodišče meni, da so ti zastaralni roki, določeni v nacionalnem pravu, v skladu z zahtevami prava Unije.
- 18 V postopkih v glavni stvari ni sporno, da:
 - so Commissioners od leta 1973 do oktobra 2004 pobrali sporne zneske DDV v nasprotju s pravom Unije in nacionalnim pravom;
 - je skupina Littlewoods v skladu s pravom Unije in nacionalnim pravom upravičena do vračila preveč plačanega DDV, saj so bili pripadajoči zneski plačani Commissioners;
 - so bile skupini Littlewoods na podlagi nacionalnih določb plačane tudi navadne obresti, obračunane v skladu s temi določbami, in
 - niso podani pogoji za odškodninsko tožbo proti državi zaradi kršitve prava Unije.
- 19 Predložitveno sodišče meni, da v obravnavanem primeru ni mogoče uporabiti nobenega od pravnih sredstev, ki ju uveljavlja skupina Littlewoods. Navedeno sodišče meni, da je mogoče vračilo preveč plačanega DDV izterjati le z zahtevkom iz člena 80 VATA iz leta 1994 in da lahko skupina Littlewoods zahteva plačilo obresti le na podlagi člena 78 tega zakona. Zato bi bilo treba njena zahtevka, če bi se uporabljalo samo nacionalno pravo, na podlagi navedenih členov 78 in 80 zavrniti.
- 20 Vendar navedeno sodišče dvomi o tem, ali je taka rešitev v skladu s pravom Unije.
- 21 V teh okoliščinah je High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
 - „1. Ali je pravno sredstvo, ki ga določa država članica – če je ta od davčnega zavezanca pobrala DDV v nasprotju z zahtevami zakonodaje [Unije] o DDV in ga je davčni zavezanec tako preplačal – v skladu s pravom [Unije], če se lahko z njim v skladu z nacionalno zakonodajo, kot je določeno v členu 78 [VATA] iz leta 1994, zahtevajo le vračilo preveč plačane glavnice in navadne obresti na to glavnico?
 2. Če to ni tako, ali pravo [Unije] zahteva, da bi morale biti s pravnim sredstvom, ki ga določa država članica, mogoče zahtevati vračilo preveč plačane glavnice in plačilo obrestnih obresti, ki ustrezajo vrednosti rabe preveč plačanih zneskov s strani države članice in/ali izgubi vrednosti rabe denarja s strani davčnega zavezanca?

3. Če je odgovor na prvo in drugo vprašanje nikalen, kaj mora pravno sredstvo, ki ga od države članice zahteva pravo [Unije], poleg vračila preveč plačane glavnice še vključevati v zvezi z vrednostjo rabe preplačila in/ali obrestmi?
4. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali načelo učinkovitosti iz prava [Unije] od države članice zahteva, da zaradi uveljavitve pravice iz prava [Unije], ki jo je določilo Sodišče z odgovorom na prvo, drugo in tretje vprašanje, ne uporabi nacionalnih omejitev (kot sta člena 78 in 80 [VATA]) za kakršne koli nacionalne zahtevke ali pravna sredstva, ki bi bila drugače na voljo davčnemu zavezancu, ali zadostuje, da nacionalno sodišče takih omejitev ne uporabi le za enega od teh nacionalnih zahtevkov oziroma pravnih sredstev?

Katera so še druga načela, ki bi morala voditi nacionalno sodišče pri dajanju učinka tej pravici iz prava [Unije], da bi ravnalo v skladu z načelom učinkovitosti iz prava [Unije]?”

Vprašanja za predhodno odločanje

- 22 Predložitveno sodišče s temi vprašanji, ki jih je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je v položaju, kot je ta v postopkih v glavni stvari, v katerem je bil zadevnemu davčnemu zavezancu vrnjen znesek v nasprotju s pravom Unije preveč plačanega DDV, v skladu s pravom Unije, če nacionalno pravo določa plačilo navadnih obresti na ta znesek, ali pravo Unije zahteva, da nacionalno pravo določa plačilo obrestnih obresti, ki ustrezajo vrednosti rabe preveč plačanih zneskov in/ali izgubi vrednosti njihove rabe, ali drugo pravno sredstvo, ki ga naj, če je tak primer, podrobneje pojasni Sodišče. Predložitveno sodišče za primer, da nacionalni predpis, ki se uporablja, ni v skladu s pravom Unije, sprašuje, kakšne so posledice take neskladnosti.
- 23 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da, kot izhaja iz predložitvene odločbe, skupina Littlewoods v sporu o glavni stvari ni vložila odškodninske tožbe zaradi kršitve prava Unije s strani Združenega kraljestva, temveč tožbo za vračilo DDV, ki je bil pobran v nasprotju s tem pravom.
- 24 Iz ustaljene sodne prakse je razvidno, da je pravica pridobiti povračilo dajatev, zaračunanih v neki državi članici v nasprotju s pravom Unije, posledica in dopolnilo pravic, ki jih posameznikom zagotavljajo predpisi prava Unije, kot jih razlaga Sodišče (glej med drugim sodbi z dne 9. novembra 1983 v zadevi San Giorgio, 199/82, Recueil, str. 3595, točka 12, in z dne 8. marca 2001 v združenih zadevah Metallgesellschaft in drugi, C-397/98 in C-410/98, Recueil, str. I-1727, točka 84). Države članice morajo torej načeloma povrniti dajatve, prejete s kršitvijo prava Unije (sodbe z dne 14. januarja 1997 v združenih zadevah Comateb in drugi, od C-192/95 do C-218/95, Recueil, str. I-165, točka 20; zgoraj navedena sodba Metallgesellschaft in drugi, točka 84; z dne 2. oktobra 2003 v zadevi Weber's Wine World in drugi, C-147/01, Recueil, str. I-11365, točka 93, in z dne 12. decembra 2006 v zadevi Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, ZOdl., str. I-11753, točka 202).
- 25 Poleg tega je treba opozoriti, da imajo upravičeni subjekti, če je država članica pobrala davke s kršitvijo pravil prava Unije, pravico do vračila ne le neupravičeno obračunanega davka, ampak tudi zneskov, ki so bili tej državi plačani ali jih je zadržala in so neposredno povezani s tem davkom. To zajema tudi izgube, nastale zaradi nedostopnosti denarnih zneskov zaradi predčasne zapadlosti davka (glej zgoraj navedeni sodbi Metallgesellschaft in drugi, točke od 87 do 89, in Test Claimants in the FII Group Litigation, točka 205).
- 26 Iz te sodne prakse je razvidno, da načelo obveznosti držav članic, da vrnejo zneske davka, pobranega v nasprotju s pravom Unije, skupaj z obrestmi, izhaja iz tega prava.
- 27 Ob neobstoju zakonodaje Unije je treba v notranjem pravnem redu vsake države članice predvideti pogoje, pod katerimi je treba plačati te obresti, zlasti obrestno mero in način izračuna teh obresti (navadne ali obrestne obresti). Ti pogoji morajo upoštevati načeli enakovrednosti in učinkovitosti, kar

pomeni, da ne smejo biti manj ugodni od tistih, ki urejajo podobne zahtevke na podlagi določb notranjega prava, niti ne smejo biti določeni tako, da v praksi onemogočajo izvrševanje pravic, ki jih podeljuje pravni red Unije (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi San Giorgio, točka 12, in Weber's Wine World in drugi, točka 103, ter sodbo z dne 6. oktobra 2005 v zadevi MyTravel, C-291/03, ZOdl., str. I-8477, točka 17).

- 28 Tako v skladu z ustaljeno sodno prakso načelo učinkovitosti državam članicam prepoveduje, da bi dejansko onemogočile ali znatno otežile uveljavljanje pravic, priznanih na podlagi pravnega reda Unije (glej sodbi z dne 7. januarja 2004 v zadevi Wells, C-201/02, Recueil, str. I-723, točka 67, in z dne 19. septembra 2006 v združenih zadevah i-21 Germany in Arcor, C-392/04 in C-422/04, ZOdl., str. I-8559, točka 57).
- 29 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da to načelo zahteva, da nacionalni predpisi, ki se nanašajo zlasti na izračun morebitnih dolgovanj obresti, davčnemu zavezancu ne onemogočijo, da bi prejel primerno odškodnino za izgubo, ki mu je nastala zaradi plačila DDV, ki ga ni dolgoval.
- 30 Predložitveno sodišče mora ugotoviti, ali je tako v postopkih v glavni stvari, glede na vse okoliščine primera. V zvezi s tem je treba navesti, da je iz predložitvene odločbe razvidno, da so Commissioners skupini Littlewoods na podlagi določb člena 78 VATA iz leta 1994 plačali obresti za DDV, ki so ga pobrali v nasprotju s pravom Unije. Skupina Littlewoods je v skladu z navedenimi določbami prejela plačilo navadnih obresti v znesku 268.159.135 GBP, ki ustreza obrestim, dolgovanjem za približno 30 let, in za več kot 23 % presega glavnico, ki znaša 204.774.763 GBP.
- 31 V zvezi z vprašanjem, ali je v postopkih v glavni stvari spoštovano načelo enakovrednosti, je treba spomniti, da spoštovanje tega načela pomeni, da zadevno nacionalno pravilo velja brez razlikovanja za tožbe, ki temeljijo na kršitvi prava Unije, in za tožbe, ki temeljijo na kršitvi nacionalnega prava, če imajo podoben predmet in podlago. Vendar pa načela enakovrednosti ni mogoče razlagati tako, da mora država članica razširiti najugodnejšo nacionalno ureditev na vse tožbe, vložene na nekem pravnem področju. Da bi se prepričalo o spoštovanju tega načela, mora predložitveno sodišče, ki edino neposredno pozna postopkovna pravila za restitucijsko tožbo zoper državo, preveriti, ali so postopkovna pravila, katerih namen je v nacionalnem pravu zagotoviti spoštovanje pravic, ki jih imajo posamezniki na podlagi prava Unije, v skladu z navedenim načelom, in preučiti predmet ter bistvene elemente domnevno podobnih tožb po nacionalnem pravu. Nacionalno sodišče mora tako preveriti podobnost zadevnih tožb z vidika njihovega predmeta, podlage in bistvenih elementov (glej v tem smislu sodbo z dne 29. oktobra 2009 v zadevi Pontin, C-63/08, ZOdl., str. I-10467, točka 45 in navedena sodna praksa).
- 32 Predložitveno sodišče meni, da ima uporaba člena 78 VATA iz leta 1994 za posledico zavrnitev obeh tožb, ki ju predvideva „common law“, in sicer tožbe Woolwich in tožbe za vračilo zaradi napačne uporabe prava. Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali bi lahko v primeru ugotovljene neskladnosti členov 78 in 80 VATA iz leta 1994 s pravom Unije neupoštevanje omejitve iz navedenih členov v zvezi z Woolwich claim v sporu o glavni stvari vodilo k plačilu obresti v skladu s pravom Unije oziroma ali se naj ta omejitev ne bi uporabila v zvezi z vsemi tožbami ali pravnimi sredstvi v skladu s „common law“.
- 33 Kot izhaja iz ustaljene sodne prakse, mora nacionalno sodišče v primeru neskladnosti nacionalnega predpisa s pravom Unije, ki se neposredno uporablja, izključiti uporabo tega predpisa, pri čemer ta obveznost ne omejuje pooblastil pristojnih nacionalnih sodišč, ki lahko med različnimi postopki notranjega pravnega reda uporabijo tiste, ki so primerni za ohranitev posamičnih pravic, dodeljenih s pravom Unije (glej v tem smislu zlasti sodbe z dne 27. oktobra 1993 v zadevi van Gemert-Derks, C-337/91, Recueil, str. I-5435, točka 33; z dne 22. oktobra 1998 v združenih zadevah IN. CO. GE. 90 in drugi, od C-10/97 do C-22/97, Recueil, str. I-6307, točka 21, in z dne 19. novembra 2009 v zadevi Filipiak, C-314/08, ZOdl., str. I-11049, točka 83).

- 34 Glede na navedeno je treba na predložena vprašanja odgovoriti, da je treba pravo Unije razlagati tako, da zahteva, da ima davčni zavezanec, od katerega je država članica v nasprotju z zakonodajo Unije o DDV pobrala preveč DDV, ki ga je davčni zavezanec tako preplačal, pravico do vračila davka, ki je bil pobran v nasprotju s pravom Unije, kot tudi pravico do obresti od zneska tega davka. Nacionalno pravo mora ob upoštevanju načel učinkovitosti in enakovrednosti določati, ali naj obračunavanje obresti od glavnice temelji na sistemu navadnih obresti, obrestnih obresti ali na kakem drugem sistemu obresti.

Stroški

- 35 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

Pravo Unije je treba razlagati tako, da zahteva, da ima davčni zavezanec, od katerega je država članica v nasprotju z zakonodajo Unije o davku na dodano vrednost pobrala preveč davka na dodano vrednost, ki ga je davčni zavezanec tako preplačal, pravico do vračila davka, ki je bil pobran v nasprotju s pravom Unije, kot tudi pravico do obresti od zneska tega davka. Nacionalno pravo mora ob upoštevanju načel učinkovitosti in enakovrednosti določati, ali naj obračunavanje obresti od glavnice temelji na sistemu navadnih obresti, obrestnih obresti ali na kakem drugem sistemu obresti.

Podpisi